

Mgr. Robert Cholenský, Ph.D.

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423

E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Jiří Šlégr**
Radniční 1/2
434 01 Most

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Žalovaný: **Městský úřad Duchcov**
nám. Republiky 20/5
419 01 Duchcov

Kasační stížnost

**žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne
26. 7. 2013, č. j. 40 A 2/2013-31,**
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky
Soudní poplatek: 5 000 Kč; k výzvě soudu
Plná moc: ve spisu
Bez příloh

I.

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2013, č. j. 40 A 2/2013-31 (dále jen „**napadený rozsudek**“), byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Městského úřadu Duchcov, odboru vnitřních věcí, ze dne 22. 7. 2013, č. j. 4134/2013/VI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterou bylo podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ShromZ**“), zakázáno žalobcem oznámené shromáždění občanů, jež se mělo konat dne 17. 8. 2013 v době od 15.00 hod. do 20.00 hod. v Duchcově, okres Teplice, na nám. Republiky, a dále pak pouliční průvod nám. Republiky – nám. Legií po trase Studniční – Nádražní – Bílinská – Husova, místo ukončení nám. Republiky.

[2] Protože napadený rozsudek není v souladu se zákonem, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodu vadného právního posouzení věci podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

II.

[3] V napadeném rozsudku je řešena judikaturou kasačního soudu dosud nedotčená otázka kolise dvou shromáždění, z nichž se to dříve oznámené, s ohledem ke všem okolnostem, *inter alia*, k jeho zjevně excesivnímu rozsahu, ve smyslu časovém i prostorovém, jeví směřovat k účelu bránit jiným svolavatelům konat v daném čase a místě vlastní shromáždění bez souhlasu obstrukčního svolavatele.

[4] Napadený rozsudek dovodil, že takové počínání nemůže být postiženo než jako přestupek proti právu shromažďovacímu podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. h) ShromZ, avšak samotnou kolisi, nedojde-li mezi svolavatelem k dohodě, je na místě řešit podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) ShromZ, tzn. zákazem legitimního, později oznámeného shromáždění.

[5] S argumentací, kterou proti takovému právnímu názoru v rámci procesního diskursu vznesl žalobce, se soud I. stupně v napadeném rozsudku nevyřadil, naopak žalobci mylně imputoval tvrzení, že podle jeho názoru by mělo být po zjištění kolise obstrukčního shromáždění zakázáno.

[6] To však žalobce nikdy netvrdil, vědom si, že po uplynutí lhůty tři pracovních dnů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 ShromZ by byl zákaz shromáždění nezákonný, naopak dovodil, že obstrukční shromáždění mělo být zakázáno *a limine*, a pokud již správní úřad existenci jeho obstrukční povahy nenaznal – což v daném případě snadno mohl už z jeho

prima facie excesivního rozsahu, a krajský soud se mylí, jestliže to popírá – a k zákazu nepřistoupil, je jeho povinností obstrukční shromáždění, bylo-li by skutečně konáno, jako shromáždění, jehož skutečným účelem je bránit druhým ve výkonu ústavně garantované svobody shromažďování, v souladu s ustanovením § 12 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 10 odst. 1 písm. a) a c) ShromZ na místě samém rozpustit.

[7] Proponuje-li soud I. stupně, že dostatečným prostředkem ochrany svolavatele legitimního shromáždění před šikanosním výkonem shromažďovacího práva je možnost posoudit takové jednání jako přestupek, je nutno poznamenat, jednak že zákonodárce opomněl stanovit za přestupek podle § 14 odst. 2 písm. h) ShromZ sankci, jednak že není vůbec jisto, zda by jednání obstruenta mohlo být pod tuto skutkovou podstatu přestupku subsumováno, ve světle toho, že jeho shromáždění bylo správním úřadem, jenž je nezakázal, *tacite* aprobováno, a jednak že řádný svolavatel přestupkovým řízením nedisponuje a ochrana jeho ústavního práva je tak ponechána na vůli správního úřadu. Další otázkou pak je, jak by fakt postihu obstruenta v přestupkovém řízení mohl řádnému svolavateli vůbec reálně pomoci, jestliže ani uložení sankce by nezanikla kolise mezi obstrukčním a řádným shromážděním a druhé jmenované by stejně nebylo možno konat.

[8] Úvahy krajského soudu jsou proto nesprávné a nelze jím přisvědčit: ochrana ústavně zakotveného práva na výkon shromažďovací svobody se nemůže opírat o reprobaci obstrukčního jednání uložení sankce v přestupkovém řízení, ale musí být realizováno skutečně účinným způsobem, tak aby byla naplněna maxima vyjádřená v čl. 4 Ústavy, že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci: pokud byl zákaz legitimního shromáždění z důvodu jeho kolise se shromážděním obstrukčním soudem potvrzen, byl by tím právě takový protiústavní stav založen.

[9] V demokratickém právním státě nelze připustit, aby úřady a soudy daly přednost zjevně protiprávnímu jednání obstruenta, resp. obstruentů. před legitimním výkonem ústavně chráněné svobody shromažďování legitimním svolavatelem-žalobcem.

[10] Proto je žalobce přesvědčen, že právní posouzení provedené soudem I. stupně je vadné a nemůže v kasačním přezkumu obstát.

III.

[11] Pokud jde o tu část žalobní argumentace, kde žalobce žalovanému vytýká přílišnou pasivitu při zprostředkování dohody mezi svolavateli, žalobce konstatuje, i s ohledem na poznatky získané v mezidobí v dalším řízení o zákazu shromáždění, že obstruenti by na dohodu se žalobcem stejně nepřistoupili, a to za žádných podmínek. Povinností žalovaného ovšem bylo promítnout toto zjištění do rozhodnutí o rozpuštění obstrukčních shromáždění, nikoli do zákazu shromáždění oznámeného žalobcem.

IV.

[12] Napadený rozsudek byl žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 13. 8. 2013, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

V.

[13] Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby kasační soud po projednání jeho kasační stížnosti napadený rozsudek a spolu s ním i napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

V Brně dne 14. srpna 2013

Jiří Šlégr